

Natiahla ruku a len čo sa Loptoš dostal na dosah, chytila ho za obojok a vytiahla z vody.

Loptoš – pokrytý žabincom a bahnom – vyzeral dosť zbedačene. Navyše príšerne páchol.

„Loptoš Wilson, ako to vyzeráš?“ zaúpela Emka. „Len sa naňho pozri, mami.“

„Fuj!“ povedal Jarko a chytil sa za nos.
„Loptoš smrdí.“

„On za to nemôže,“ zastala sa ho Emka.
„Však, Loptoš? Veď... Ejha!“ Odskočila dozadu, pretože Loptoš sa práve v tej chvíli

rozhodol otriasť a postriekal Emku od hlavy až po päty páchnucim bahnom.

„Fuj!“ vykrikla a utrela si z tváre kus žabinca. Loptoš zavrteľ chvostíkom, akoby práve urobil niečo úžasné, a Emka sa pristihla, že sa smeje. Na také šteňa, ako je Loptoš, sa človek naozaj nemôže hnevať!

Jarko tiež dostal záchvat smiechu a zdalo sa, že aj mamička má čo robiť, aby sa nerozosmiala. „Preboha,“ povzdychla si. „To je ale špinavé šteňa... a špinavé dievčatko! Dúfam, že neprechladnete, keď ste obaja úplne premočení. Asi by sme sa mali vrátiť domov.“

Emka súhlasila. „Teraz ti dáme vôdzku, Loptoš,“ oznámila šteňaťu a pripla mu ju k obojku. „Myslím, že na dnešok by to stačilo. Čo hovoríš? Jedno dobrodružstvo je až-až!“

Hav! súhlasil Loptoš a zavrteľ zmáčaným chvostíkom.